

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **SPOLEČNOST PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ VENKOVA s.r.o.**, se sídlem Harrachov 14, zastoupen Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**, se sídlem Ve Smečkách 33, Praha 1, proti rozhodnutí regionálního odboru Státního zemědělského intervenčního fondu v Hradci Králové ze dne 12. 3. 2013, čj. SZIF/2013/0074650, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, čj. 6 A 81/2013 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Regionální odbor Státního zemědělského intervenčního fondu v Hradci Králové oznámil žalobci dne 12. 3. 2013 pod čj. SZIF/2013/0074650 ukončení administrace jeho žádosti o poskytnutí dotace z důvodu porušení Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007–2013 (dále jen „Pravidla“).

II.

[2] Žalobce napadl shora vymezené rozhodnutí žalobou, kterou Městský soud v Praze odmítl usnesením ze dne 27. 6. 2013, čj. 6 A 81/2013 - 27. Učinil tak z důvodu opožděnosti podání postupem dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud uvedl, že podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 3. 2013 a žalobce podal žalobu dne 14. 5. 2013. Učinil tak opožděně, poněvadž dvouměsíční lhůta uplynula dne 13. 5. 2013.

III.

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě nebyly dány důvody pro odmítnutí žaloby. Rozhodnutí žalovaného obdržel dne 13. 3. 2013. Podle části A odstavce 3. písm. b) Pravidel se na poskytování dotací nevztahuje správní řád. Podle části A odstavce 1. písm. pp) Pravidel je stěžovatel oprávněn podat stížnost k Přezkumné komisi zřízené Ministerstvem zemědělství. O stížnosti stěžovatele ze dne 8. 4. 2013 rozhodla Přezkumná komise Ministerstva zemědělství dne 24. 5. 2013. Žalobce zároveň podal správní žalobu, jelikož pravomoc k projednání věci městským soudem ve smyslu § 65 s. ř. s. byla potvrzena judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28. 4. 2011, čj. 1 As 22/2011 - 64, nebo ze dne 17. 1. 2013, čj. 7 As 173/2012 - 44).

[5] Ve skutkově téměř shodné věci již bylo rozhodnuto, že na postup žalovaného v rámci procesu přidělování dotací se vztahuje správní řád, napadené rozhodnutí je správním rozhodnutím a lze se proti němu odvolat podle správního řádu. Rozhodnutí žalovaného je podle stěžovatele nicotné dle § 77 odst. 2 správního řádu, jelikož trpí takovými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Toto rozhodnutí neobsahuje řádné a určité odůvodnění ani poučení o možnosti podat odvolání. Stěžovatel v něm není označen v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel tudíž navrhl, aby Nejvyšší správní soud vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného. Dodal, že městský soud se měl nicotností zabývat z úřední povinnosti.

IV.

[6] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] S ohledem na § 72 odst. 1 s. ř. s. je třeba žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí žalovaného. Jak i stěžovatel opakovaně uvedl, předmětné rozhodnutí mu bylo doručeno dne 13. 3. 2013. Lhůta pro podání žaloby tedy v posuzovaném případě uplynula dne 13. 5. 2013 (na tento den připadlo

pondělí). Stěžovatel podal žalobu u městského soudu osobně dne 14. 5. 2013, tedy jeden den po uplynutí zákonné žalobní lhůty. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

[10] Stěžovatel vznesl v kasační stížnosti námitku, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že i pokud by tomu tak skutečně bylo, bylo na stěžovateli, aby se proti takovému rozhodnutí bránil dostupnými právními prostředky ve lhůtách stanovených zákonem. To znamená, že i žaloba obsahující tvrzení o nicotnosti napadeného rozhodnutí, musí být uplatněna ve dvouměsíční zákonné lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Rozšířený senát v usnesení ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65, www.nssoud.cz, totiž vyslovil, že na nicotný správní akt se sice hledí jako na neexistující a zdánlivý, avšak otázka jeho nicotnosti je právě předmětem soudního přezkumu a soud tak může po posouzení obsahu napadeného rozhodnutí vyslovit jeho nicotnost až ve výroku rozsudku, kterým se řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. končí. Soudní řád správní neobsahuje zvláštní úpravu řízení o žalobě na vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu ani zvláštní podmínky pro určení zákonné žalobní lhůty. Počátek dvouměsíční lhůty pro podání takové žaloby je proto určen dnem oznámení zpochybňovaného rozhodnutí žalobci.

[11] Včasnost žaloby je jednou z nutných podmínek její meritorní projednatelnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu včasnost či opožděnost podání žaloby, se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat věcnými námitkami směřujícími proti obsahu rozhodnutí žalovaného. Na závěr o opožděnosti žaloby proto nemohou mít vliv ani další kasační námitky stěžovatele, tedy otázka aplikovatelnosti správního řádu či obsahové náležitosti žalovaného rozhodnutí. Ani skutečnost, že napadené rozhodnutí správního orgánu neobsahuje poučení o možnosti podat opravný prostředek, není s to změnit zákonnou lhůtu pro podání žaloby. Tu je třeba zásadně odvíjet od okamžiku oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že na tento závěr nemá vliv ani § 46 odst. 5 s. ř. s., podle kterého podal-li navrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud takový návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas. I pro postup podle tohoto ustanovení je totiž třeba, aby byla žaloba podána včas, tedy ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

[13] Městský soud tedy správně posoudil podanou žalobu jako opožděnou. Jelikož Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení městského soudu zákonným, kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. ledna 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu